

Spørgsmål 19:

Efter den gældende miljøstøttelov skal en investering være på mindst 40.000 kr. for at kunne modtage støtte. Hvorfor er minimumsinvesteringen reduceret, når byggeomkostningerne er steget siden loven trådte i kraft, og når miljøkreditrådets krav til gødningsopbevaringsanlæggenes kapacitet har været meget mere lempelige og dermed billigere at opfylde end kravene efter lovforslaget (jfr. bemærkningerne)?

Svar:

Miljøkreditrådets sekretariat har oplyst, at der – efter rådets gældende praksis efter miljøstøtteloven nr. 606 af 23. december 1980 – som hovedregel kræves en gødningsopbevaringskapacitet på 5–6 måneder. Rent undtagelsesvis accepterer rådet en kapacitet på 3 måneder i de tilfælde, hvor en landmand råder over et stort og egnet udspretningsareal, således at udbringning af husdyrgødning kan ske på en miljømæssigt forsvarlig måde.

Årsagen, til at minimumsinvesteringen er reduceret til 10.000 kr., skyldes det nødvendige hensyn, som jeg mener bør tages til de bedrifter med et mindre behov for investeringer, f.eks. landbrugsbedrifter, som allerede har foretaget store investeringer, således at også disse brug får det nødvendige incitament til at gennemføre kravene i handlingsplanen.

Desuden finder jeg det nødvendigt også i denne forbindelse at støtte husmandsbrugene, da det ikke har været hensigten med lovforslaget at påvirke landbrugets strukturudvikling.

Såfremt bundgrænsen for investeringsbeløbet var sat højere, kunne det frygtes, at mindre bedrifter med dyrehold ville undlade at investere og dermed ophøre med produktionen.

Spørgsmål 20:

Hvordan sikrer loven den enkelte landmand et økonomisk incitament til at udføre forbedringerne i gødningsopbevaringskapaciteten så hurtigt som muligt?

Svar:

I den handlingsplan jeg fremlagde for folketinget den 12. december 1984, var jeg inde på den tanke at foreslå en aftrapning over

tiden af støtteprocenterne for at skabe et incitament for landmændene til at gå i gang med miljøinvesteringer så hurtigt som muligt.

Imidlertid er det indgået i mine overvejelser, at en aftrapning af støtteprocenterne kunne give eventuelle periodevis eller geografiske kapacitetsproblemer hos producenterne af anlæg og dermed ville kunne slå tilfældigt ud overfor landmændene.

Der er ved udformningen af lovforslaget også foretaget andre ændringer, således at støtteordningens omfang og indhold er blevet udvidet. Dette er sket f.eks. ved de større støtteprocenter samt den lavere grænse på 10.000 kr. for støtteberettigede investeringer. Til sådanne investeringer gives også kontant støtte her og nu.

Efter min opfattelse vil disse samlede ændringer også medføre, at den enkelte landmand vil føle et incitament til hurtigt at gå i gang med miljøinvesteringer. Hertil kommer, at jeg gennem drøftelserne med repræsentanter fra landbrugets organisationer og ved samtaler med landmænd ud over landet har forstået, at der er en stor interesse i at komme hurtigt i gang med investeringer.

Spørgsmål 21:

Hvordan skønner ministeren landbrugets ansøgninger om miljøstøtte efter den gældende lov er fordelt efter investeringsbeløb på følgende kategorier: 40–60.000 kr., 60–85.000 kr., 85.000–100.000 kr. og over 100.000 kr. Hvor mange ansøgere skønner ministeren har fået afslag med den begrundelse, at investeringen var under 40.000 kr.?

Svar:

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Ansøgninger fra landbrugsbedrifter efter den gældende miljøstøttelov fordeler sig efter ansøgt beløb (svarende til investeringsbeløb) således:

Kr.	Antal	Sum ansøgt beløb mill. kr.
40– 50.000	196	9,9
60– 85.000	266	19,4
85–100.000	123	11,4
over 100.000	935	163,0